

στούμι του ήταν ωραιότατο με τόν τεράστιο χνουδωτό σκούφο του.

— Τ κοστούμι σας είνε περίφημο, του είπε ή θαρώνη. Μά πότε θά παίξετε σάλπιγγα σάν τόν Πολυντόρ;

— Απόψε κιόλας, τής απάντησε εκείνος και θά σάς αποδείξω πώς είμαι ικανός για όλα...

Και πραγματικά, εξαφανίστηκε πίσω από ένα παραπέτασμα και σε λίγο ξαναπαρουσιάστηκε κρατώντας μια πελωρία σάλπιγγα πού του σκέπαζε όλο τὸ πρόσωπο.

Οί ήχοι πού έβγαλε τότε απ' αυτή, ήσαν τόσο υπέροχοι ὡστε πολλοί από τούς καλεσμένους παραδέχθηκαν πώς έπαιζε καλύτερα κι' από τόν ίδιο τόν Πολυντόρ. Και ή θαρώνη του έδωσε τὸ χέρι της, ὁμολογώντας πώς τήν είχε νικήσει.

Ο Τόντ Πέρσικ είχε πειά καταστραφή οικονομικῶς, μά δέν τόν έννοιαζε καθόλου πειά θά πεντρευοταν τή θαρώνη Ροζάλθα.

Στήν έσπερίδα τῶν άρραβῶνων τους είχε συγκεντρωθή ὄλη ή άριστοκρατία του Παρισιοῦ, ή ὁποία θαύμαζε τὰ δῶρα πού είχαν λάθει οί μελλόνυμφοι. Μά τὸ πιὸ ὠραίο απ' αὐτὰ ήταν μια υπέροχη χρυσή σάλπιγγα, στολισμένη με διαμάντια, δῶρο του θείου τής θαρώνης, δουκός τής Σλοβενίας.

— Ο μνηστήρ μου, είπε ή θαρώνη καθώς έπεδείκνυε τήν χρυσή σάλπιγγα στους φίλους της, θά μάς παίξη απόψε τὸ ὠραῖο αὐτὸ ὄργανο... Αὐτὴ ἄλλωστε είνε και ή έπιθυμία του θείου μου...

Ο Τόντ Πέρσικ, μόλις άκουσε αὐτὰ τὰ λόγια έγινε πελιδνός. Μά δέν μπορούσε πειά νά κάνη τίποτε γιατί ὁ δουξ είχε προχωρήσει και του έδινε τὸ ὄργανο. Σταγόνες ιδρώτος έλαμπαν στο μέτωπο του Τόντ Πέρσικ, ὁ ὁποῖος πήρε τὸ ὄργανο με χέρια πού έτρεμαν και τὸ έφερε στὰ χείλη του.

— Ένα πρᾶγμα φριχτό, άκούστηκε τότε... Μουγκρίσματα βραχνά και φριχτά θγήκαν από τήν σάλπιγγα. — Ολοι οί καλεσμένοι είχαν σηκωθή και κυτταζόντουσαν κατάπληκτοι. Τότε ὁ Τόντ, πελιδνός, πέταξε κάτω τή χρυσή σάλπιγγα κι' έφυγε σάν τρελλός... Κανείς δέν τόν ξαναείδε πειά...

Ποτὲ ὁ Τόντ δέν είχε παίξει σάλπιγγα στη ζωή του. Στὸ χορὸ τῶν μεταμφιεσμένων είχε θάλει νά τόν αντικαταστήση ὁ ίδιος ὁ Πολυντόρ, ὁ ὁποῖος φοροῦσε ὁμοια στολή μ' αὐτόν και είχε μακιγιαριστή καταλλήλως κι' έπειδή ή σάλπιγγα του σκέπαζε τὸ πρόσωπο κανένας δέν είχε αντίληφθή τήν πλαστοπροσωπεία...

Τώρα ὁ Τόντ ήταν κατεστραμμένος. Οί άρραβῶνες του είχαν διαλυθῆ και είχε γίνει ὁ περίγελως του Παρισιοῦ. Μή έχοντας πόρους, πήγε κι' έγκατεστάθηκε σ' ένα μέτριο ξενοδοχείο. — Εκεί γνώρισε τή Μάγκι Λεφράν μια χαριτωμένη μικρή Παριζιάνα, ὀρφανή υπάλληλο σ' ένα γραφείο. Τὸ χαμόγελό της τόν έγυήτευε... Και ένα θράδυ, ἀφοῦ τής διηγήθηκε ὄλη τή ζωή του, τής είπε πὸς σκόπευε νά αυτοκτονήση...

— Ω! φώναξε ή μικρούλα με δάκρυα στὰ μάτια. Μήν τὸ κάνετε αὐτό! .. Μᾶς χρειάζεται στο γραφείο μας ένας γραμματεὺς πὸς νά ξέρη άγγλικά.. — Ελάτε σεις! Θά κερδίζετε χίλια διακόσια φράγκα τὸν μήνα...

— Έπειτα από δυὸ μέρες, πράγματι, ὁ Τόντ προσελήφθη ὡς γραμματεὺς και σε λίγους μήνες παντρεύτηκε τή χαριτωμένη Μάγκι. Μια μέρα ή Μάγκι γύρισε ὀλόχαρη στο μικρό τους σπιτάκι.

— Ω! άγαπημένε μου! φώναξε. Τί εὐτυχία!... Μια πλουσία κυρία, ή θαρώνη Ροζάλθα, μου προσέφερε ὡς προῖκα για τήν εργατικότητά μου και τήν ήθική μου ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο.

— Ω! έκανε ὁ Τόντ, ζωηρά συγκινημένος.

— Έτσι, πήρε μαζί με τή γυναίκα του, μια μεγάλη προῖκα τὸ περιδέραιο πὸς ὁ ίδιος είχε προσφέρει με έναν τρόπο τόσο παράδοξο στη θαρώνη...

Φίλησε τρυφερά τή γυναίκα του και σκέφθηκε ὄτι προτιμότερο ήταν νά είνε εὐτυχισμένος, ὅπως τώρα, παρά «έναν άνθρωπος ικανός για όλα», ὅπως ἄλλοτε...

JEAN DE FAUVELLE

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσας, τής τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», ὁδός Λέκκα 7, Αθήνα.

ΠΕΡΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ,, ΤΟΥ ΣΑΑΝΤΗ

Είνε ντροπή τὸ ἀμάρτημα κι' απ' ὅποιον και νά γίνη, μά είνε πολὺ χειρότερο νά γίνη από σοφὸ γιατί τή γνώσι του Θεοῦ έχει ἄρμα αὐτὸς κρυφὸ νά πολεμᾷ τὸ Σατανᾶ και νά νικᾷ μ' εκείνη.

Και κρίμα στον πολεμιστὴ πῶχει ἄρματα βαρβάτα, και σκλάβο τότε σέρνουνε, σάν τήν μομπή στη στρατά!

* * *

Ποτὲ δέν πρέπει ένας σοφὸς με γέλιο νά χωνεύη τὰ λόγια ἑνὸς ἀγράμματος, γιατί διπλᾶ ἀμαρτάνει: — Από τή μια, τήν ίδια του ἀξία ὁ ίδιος κλέβει, κι' από τήν ἄλλη, πιὸ ἄμαθο τὸν ἄμαθο τὸν κάνει.

* * *

Κι' ένας μονάχ' ἀγράμματος σ' αὐτόν τὸν κόσμο φθάνει μέσα στη χώρα τῶν σοφῶν σε πίκρες νά τούς θάνη. — Γιόμισε από ροδόσταμο μια στέρνα πέρα ὡς πέρα και ρίξε μέσα ένα σκυλί... θά τή θρωμίσ' ή λέρα!

* * *

Σώπαινε κάλλιο: πιὸ καλὰ τὰ χείλια σου κλεισμένα, παρά νά λές: «Νά μην τὸ πῆς, καῦμένη, σε κανένα!» — Φράξε τὸ ρέμα στην πηγὴ, γιατί ἂν γενῆ ποτάμι, δὲ σταματᾷ ή τρεχάλα του σε φράχτη από καλάμι.

Φτωχὸς, πὸς σθεῖ χαρούμενος, πιὸ πλούσιος εἶν' ἀκόμα κι' απ' τὸν τρανὸ τὸν ἄρχοντα, πὸς σθεῖ πικρὰ στο στρώμα.

* * *

Εὐκολα θγάξεις μάλαμα από του θουνοῦ τὰ θάθη, — φθάνει κανείς νά ξέρη. —

Μά για νά θγάλης μάλαμα από ἑνὸς τσιγκούνη χέρι, πρέπει ή ψυχὴ σου πιὸ μπροστὰ κι' ἂν δέν σου θγή, νά πάθη.

* * *

Μήν κλάψης τὸν φιλάργυρο, πὸς τὸν έπῆρε ὁ χάρος, γιατί ή ζωὴ του ἀνέχαρη κι' ὁ θιὸς του μόνο θάρυς.

* * *

Δυὸ ἀνθρώπους μόνο ἑπόμεσα και για δυὸ μόνο ἀνθρώπους λυπήθηκα τὰ θάσανα και τούς χαμένους κόπους: — Του πλούσιου, πὸς ἔσθυσε χωρίς τὸ θιὸς του νά χορτάση και του σοφοῦ, πὸς ἔδωκε ἄδικα χιλιάδες γνώσεις μάσει.

* * *

— Ο ένας ἀργὰ και δύσκολα τὸ θιὸς του τὸ μαζεύει, κι' ὁ ἄλλος γοργὰ κι' ἀπόπιαστα τὸ παίρνει και ξεοδεύει.

* * *

Πλούσιος, φτωχὸς κ' οί δυὸ μαζί φιλοῦν τήν ίδια σκόνη, πὸς του τζαμιοῦ τούς τοίχους ἀσημῶνει.

Μ' από τούς δυὸ πολλές φορές, πιὸ πάλι ἀναγκασμένος ὁ πλούσιος ὁ καῦμένος!

* * *

Τὰ πλούτη πρέπει τής ζωῆς νάνε οί αἰώνιοι σκλάβοι, και ὄχι ή ζωὴ νά γίνεται μια σκλάβο, πὸς τὰ θάθει..

— Έναν σοφὸν ἑρώτησαν: ποιὸς εἶν' εὐτυχισμένος, σ' αὐτόν τὸν ψεύτικο ντουνια, και ποιὸς δυστυχισμένος; Κι' απάντησε: — Οποῖος ἔσπειρε κι' ἔφαγε κ' ήπια, εκείνος τήν εὐτυχία ἔγνώρισεν' κ' είνε ὁ καρμῆρης κτήνος!

* * *

— Ἀρώτησαν τὸν Βασιληᾶ: Γιατί τὰ δαχτυλίδια τὰ θάνουν— ὄσοι τάχουνε — στο χέρι τὸ ζερβό, μια ποῦνε τὸ ἄλλο στη δουλειὰ καθώς και στὰ παιχνίδια χίλιες φορές καλύτερο και πιότερο ἀκριβό; Κι' ὁ βασιληᾶς απάντησε: — Και δέν τὸ ξέρεις τάχα; ὅπου έχει τήν ἀξία του, μένει μ' αὐτὴ μονάχα.

* * *

Βλέπει τὸ στᾶρι τὸ πουλί και φεύγει ἀγάλι-ἀγάλι, σὰ νοιώση μέσα στο κλουβὶ κλεισμένο ἄλλο πουλί. Πάρε κι' ἐσὺ από τούς καῦμούς τῶν ἄλλων συμβουλή, για νά μην πάρουν ὕστερα κι' απ' τούς δικούς σου οί ἄλλοι.

* * *

Ποτὲ μην παραξενευθῆς ἂν του φρονίμου ή κρίση μέσ' στῶν κουτῶν τή συντροφία περᾶση ξεχασμένη... Μέσ' στοῦ ταμπούρλου τή βοή κ' ή λύρα πάει χαμένη, και μέσ' στὰ σκόρδα ή μυρωδιά του κρίνου θὲ νά σβύση.

Τὸν τιμημένον ἀνθρωπον ἄς μὴ τὸν ἀπελπίζη τὸ φέρισμο τὸ πρόστυχον από τὸν τιποτένιο:

— Πέτρα σκληρὴ σακάτεψε κροντήρι ὀλασημένο! ή πέτρα πέτρ' ἀπόμεινε, ὅμως τὸ ἀσῆμι ἀξίζει.

Μετᾶφρασις: ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ